

ОДИН ДЕНЬ ГОЛОВИ

В радянський період молодих журналістів навчали: якомога менше пишіть про начальство, більше про трактористів, доярок, бетонників, токарів та шоферів. Це — основа нашого суспільства. А про начальство — лише у самих крайніх випадках, коли воно того заслуго-

у мене завжди тоді закрадалось питання: а хто встановлює критерії — заслугоує людина, щоб про неї писали, чи не заслугоує? Зрештою, звідкіля взялася оця традиція — більше говорити про простого трудівника, ніж про керівника? Всі люди однаково заслугоують поваги, якщо свої дані Богом справі віддаються до кінця.

...Володимир Антонович Плютинський ніколи не був обділений увагою представників журналістського корпусу. На сьогодні саме його особистість для України явище унікальне. Понад півстоліття головою — такого у нас в державі нема взагалі. Головою не рядової артілі, а спочатку, в молоді роки, виплеканої, а потім створеної в таку, про яку знають всі в усіх усюдах. Дійсно, про «Зорю», про її голову написано багато. Та ще ніхто з журналістів не робив «хронометраж» його робочого дня. Звичайний, сухий опис, без усіляких коментарів. І ось мені така нагода випадала. Попередній коментар таки мушу зробити, далі не повторюю-

чись: я був шокований...

То був минулий понеділок, в голови — приймальний день. О сьомій він на роботі. Журнал прийому зафіксував імена десяти відвідувачів. Про що говорили — інформація конфіденційна. Комусь із заступників чи головних спеціалістів може бути тільки дане лаконічне доручення — розібратися, вирішити, допомогти. Та більшість проблем, які піднімають відвідувачі, вирішує сам голова. В нього прямий зв'язок з усіма керівниками структурних підрозділів. Нікого не треба шукати і «вираховувати». Ті навчені — голова в кабінеті, треба бути на зв'язку. І не лише, коли в кабінеті. Понеділок — встановлений назавжди приймальний день. Може, розкрию секрет, але голова приймає людей і в будь-який інший день тижня. В коридорі мені розповідають недавню історію: прийшла літня жінка, назвемо її колгоспницею Ф. Вона десь почувала, що в книзі спогадів Володимира Антоновича згадується і вона. Так от, громадянка Ф. прийшла попросити книгу. І голова її подарував, додавши до неї... коробку солодоців...

А чи не можна було цю процедуру поручити помічникові? Можна було б. Тільки то схоже на казенщину, яку так ненавидить голова. Громадянка Ф. вийшла з кабінету зі сльозами на очах. Це нормальна реакція на людяність всіх нормаль-

них людей. «Витиснути» сльозу просто так можуть тільки видатні актори.

Відвідувачі можуть сказати Володимир Антоновичу про все, що думають. Не секрет, що до голови люди йдуть тільки в крайніх випадках, коли наболіло, що далі нікуди. І хочеться «вип-

леснутися» цілком, щоб ніхто не заважав. А весь час «заважають». Ідуть дзвінки з Верховної Ради, з кабінетів урядовців, кабінетів обласних і районних. Голова завжди в таких випадках неохоче бере слухавку.

» 4

А що робити? Не поясниш по телефону віце-прем'єр-міністру, що у мене зараз на прийомі людина.

Отож, до першої години все «забито». Понеділок – понеділок, але ще треба зробити масу вказівок безпосереднім підлеглим. Вже живна переступають поріг. Треба чимось запровадити бачи комбайнів аби зібрати небачений раніше урожай.

«Вловлюю «вікно» десь біля третьої дня. Хотів зайти, розпитати чим живе колектив, як збирається жни-вувати.

Я ж тобі не раз говорив – зайди краєц у вихідний. Тоді з півгодини можна викричати. А зараз мушу їхати на поле. Якщо хочеш, поговоримо про все в машині. Дві години, до п'яти, тобі вистачить?

Таке питаєте... До контори приїхали о дев'ятій вечора... Побачено, почуте – вразило.

Ніби як на виборах, а був спостерігачем. Об'єктивні фотокамери фіксував миттєвості буденної роботи. Розмова точилася між головою і головним агрономом В.І.Шекелем. Із самого початку цієї розмови я зрозумів – головне питання, коли починати живна. Ще в суботу хліби збирати було не варто: не дозріли. В неділю пішов рясний дощ, а потім пішов рясний дощ, а потім знову, як паяльна лампа – сонце. Під час переїзду олишвянське поле голова мовив:

– А знаєш, Василь Йосипович, якщо дощ, а потім чисте небо, спека – хліби можуть дозріти в одну мить.

Поруч з олишвянським полем вийшли з машини. Володимир Антонович зірвав колосок, розтер його на долонях, спробував розкусити зерно – тверде, зріле!

– Ось і пора – мовив. Цю «процедуру» голова повторював біля кожного хлібного лану. Лабораторія, що визначає вологість – безумовно прогресивна справа. Точно визначить відсотки вологості. Та голова «на зуб» вже півстоліття сам визначає вологість. Як я зрозумів, – після того, коли в машину подзвонили з лабораторії елеватора щодо вологості у недавно взятих на аналіз сніпів – помилки не більше одного відсотка...

З Олишви поїхали на Волинь, до пшениці під Олицю. Володимир Антонович у п'яти місяцях стогектарного поля (він, звичайно, не лчив, для себе лчив я) все таким же вище описаним методом визначав зрілість дозрілої пшениці, що стною золотіла на великому просторі, на пісній, здавалося, теоретично не спроможній родити землі. Через дорогу від цього виднілися,

а ж поки очі бачать, мабуть, десять років незорані площі, порослі чортополохом. А вони ж моли б родити хліб! Я помітив, що голова, протягом усієї поїздки не раз звертає увагу на цю «цілину». Як результат «діявого реформування» в аграрній сфері. Теоретично він десь в душі мав радіти: от мій зоряний, взяти з його слів це шалена ноша – обробляємо тисячі гектарів орендованих площ, і скрізь, практично однаково, вже дозрів щедрий урожай. А поруч – справжні заповідники для вовків. Та не відчувалося ніякої радості з його слів від такої констатації. Гірко, принизливо для України, що «гуляють» такі простори...

– Не можемо гаяти ні хвилини, – сказав голова. Через годину тут мають працювати комбайни.

Я подумав – які комбайни через годину? Та тут пів дня до цього поля на Волині треба добиратися збиральному загонові.

... Водій голови Юрій натиснув на газ. За 15 хвилин Володимир Антонович вже був і в автопарку, потім на тракторному стані, і в «Зорі-насіні», де перед хлібною битвою чекали комбайнери. Зорянські і ті, що прибули з черкаського «Маїсу». І всього 20 хвилин вистачило го-

го 20 хвилин вистачило голові, щоб особисто переговорити з усіма керівниками, від яких залежать живна, щоб ті «розбились в тріску», але за годину-другу комбайни вже мають молотити на Волині. Характерно, що жодного він не розшукував.

Всі – на місці, ніби давно очікували цього часу «квіс» – початку величезної роботи. В автопарку, не дивлячись на закінчення робочого дня, чекали водії. Біля комбайнів – механізатори. Подумав – все одно як тільки те й робили, що очікували команди. Затися перед бурєю...

Та поки розверчувався весь маховик збиральної, голова вже «скочив» в Сухивецьку філію, де почали того дня обкошувати пшеничний лан. З півгодини разом з головним агрономом ходив біля скошеного у валки гороху, знову розтирав долонями стручки і, як мені здалося про щось довго сперечався з В.І.Шекелем. З'ясували варіант, як зібрати врожай з найменшими втратами. Та які можуть бути обговорення? Він же головний керівник, дай команду і на цьому все! Начальник завжди правий. Я зрозумів, що Володимир Антонович від цього принципу демонстративно відступає. Але то абсолютно не показана риса. Істина народжується в нормальній, розумній обстановці спілкування по ділу...

В той недовгий проміжок часу голова встиг об'їхати насіннєві плантажі кукурудзи, і пари в Голішівському відділенні і навіть показати мені в кілька десятків гектарів ліс, посаджений 15 років тому на непридатних для землеробства горбах, що розрісся, піднявся стіною соснових в'їв. А потім – пересіченими дорогами знову на Волинь. На Олицькому шляху вишикувалась довга колона з комбайнів і вантажівок. Біля лісу, поруч з пшеничним полем, виникла пробка. Була польова дорога застопорилась колоною. Голова, кілька хвилин поспілкувавшись з водіями, пішки відправився на її початок «наводити порядок». Нібито, окрім нього, більше цього ніхто зробити не міг. Стереспіл – то ж дай команду і хай самі хутенько розбиряться чого застрягли. А ні. Все, сам сам... Який вік і яка невгамовність!

Голова стояв поруч з прибувшим в «Зорю» представником «Маїсу» Олександром Самойленком, який хвилювався за своїх черкаських хлопців-комбайнерів. Аби не підвели! А коли комбайни вже стали в загінку, голова раптово зірвався і разом із Самойленком поїхав на грушвицький, у 800 гектарів в одному масиві, пшеничний лан. Цю пшеницю описати словами неможливо. Її треба бачити. Це справжнє чудо.

Назад їхали полями – через В.Омельяну, біля Берківської і Заріцька. Володимир Антонович час від часу казав Самойленку:

– «Оце злива – наше поле, а справа, – де бур'яни, це вже не наше. А то ви ще щось подумайте...»

Коли вже в'їжджали о дев'ятій вечора в Зорю, голова, дивлячись на захід сонця, сказав:

– «Недобре сідає, за хмару. Бути негоді...»

І дійсно, на другий день, у вівторок, по землях корпорації прокотила злива з вітром. Лягло, як з відра. Та вока і інші зливи не в змоззі зупинити одвічного справжнього хліборобського поступу.

В.ПАРФЕНЮК.
Закінчення.
Початок на 1 сторінці.

